

gentage sig og sandsynligvis med forøget Krav og moralsk Frygt vil gentage sig. I det andet Fald bliver det, forekommer det mig, en Bevilling paa Kapitalen af denne Rente eller paa 625,000 Kr. Jeg har ikke hørt Noget om Forstaaelsen af dette Spørgsmaal, om det er en Bemyndigelse for Ministeren til at lægge til de paagjældende Embeder saaledes, at de faae det for de næste Finantsaar, beholde det fremdeles af de nu afklippede Stiftsmidler, eller om det er en Bevilling, der blot gives for det næste Finantsaar og kan inddrages igjen, hvis det ikke paamy bevilges. Det sidste skulde formentlig være det Naturligste, men da det er et meget blandet Forhold baade med Hensyn til Bestyrelsen og deslige, saa er det dog ikke sikkert, at det Naturligste er ogsaa det, der kommer til at gjælde (Vilke: Var det en kort Bemærkning?) Ja, den ligner det ærede Medlems korte Bemærkninger.

Ordføreren (Holstein): Nej, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) kan være ganske rolig, hans Angreb paa mig baade i og udenfor Salen ere mig akkurat lige saa ligegyldige nu, som de altid have været, og navnlig naar det ærede Medlem fremsætter sine Angreb paa den elegante Maade, han i Dag er slaaet ind paa med disse vittige Bendinger, saa blive de mig endnu ligegyldigere. Ivertimod, jeg vil tilstaa, at efter den nuværende Situation og efter den Politik, som det ærede Medlem i det sidste Salvaars Tid er slaaet ind paa, ere hans Angreb mig særdeles velkomne, og det vilde være mig i højeste Grad ubehageligt, hvis noget Menneſke troede, at jeg fulgte en Politik, enten paa de særlige Forslags Omraade eller i Almindelighed, der i nogen Maade saldt sammen med det ærede Medlems. Hans Angreb er mig altsaa særdeles hjært, saa af den Grund skal det ærede Medlem ikke gjøre det Ringeste for mig. Jeg vil være det ærede Medlem særdeles forbunden, om han vilde gjøre det saa klart for Folk som muligt, at vi jo ikke have det Mindste med hinanden at befille. — Derimod skal jeg naturligvis gaa noget lettere hen over de andre Ting, som det ærede Medlem omtalte, af mere almindelig Natur. Det ærede Medlem har nemlig ikke været i Stand til at gjøre, hvad jeg har bedet ham om, nemlig at vise os, hvad det er, der danner Forskjellen mellem vort Forslag i Fjor og vort Forslag i Aar. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem havde gjort sig den Uleilighed, siden han

med saa stor Suffisance gjentagne Gange i Dag har sagt, at der var saa stor Forskjel. Jeg har bedet ham om med Hensyn til Forslaget i Fjor at paavise os klart og tydeligt, hvad der var tilfaldet i Fjor og ikke er det i Aar. Det har det ærede Medlem ikke gjort, men i det Sted har han holdt et langt Foredrag, i hvilket han ved dels at omskrive mine Ord og dels ved at lægge mig i Munden, hvad jeg aldrig har sagt, har laet en hel Del sammen, som han maaste tror vil overbevise Nogen. Det havde været meget simplere, hvis det ærede Medlem havde ladet al den Bitz, han havde over sig, fare, og rolig taget Forslaget op og paavist, hvad det var, som opnaedes i Fjor, som ikke opnaas i Aar. I Stedet derfor har det ærede Medlem grebet til saadanne Midler, som f. Ex. at sige, at jeg havde sagt her, at det ikke var Meningen med det i Fjor. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har læst det op, som vi — det ærede Medlem er saa besteden, at han ikke vil være den, der har skrevet det, — altsaa, jeg siger, som vi have skrevet, og jeg har viist ham, at efter selve Ordene af dette var det ikke Maalet for, hvad vi vilde i Fjor, men det var Midlet for at naae det, vi vilde i Fjor. Jeg har sagt ham, at det Maal, vi satte i Fjor, er naaet i Aar i fuldeste Omfang, og det har jeg viist ved at læse de to Ting op, som udtrykkelig nævnes som Maal, at værne om Lovgivningsmagtens Frihed og at forhindre Dispositionen over Midlerne, og det ærede Medlem har ikke været i Stand til med en eneste Løddel at gaa imod det. Han har ikke taget Spørgsmaalet op naturligvis i den Høielse, at han ikke var i Stand til at nægte, hvad der ligger saa soleklart for, nemlig at det ikke har været Udvalgets Opgave, det var ikke det Maal, som Udvalget satte sig i Fjor, at faae det ind paa Finantsloven, men at det fik det paa Finantsloven var netop som Middel for at opnaa det Samme, som vi opnaa i Aar. Men, siger jeg, i Stedet for at gaa ind paa en sagtyndig Undersøgelse af Forholdene, har det ærede Medlem fremsat en hel Del Paastande, som jeg er nødtaget til noget nærmere at belyse, for at vise, i hvilken Grad det ærede Medlem enten har glemt, hvad der er slet, eller hvor let det ærede Medlem tager sig sine Paastande i saa Henseende. Saaledes siger det ærede Medlem: Fradrag indenfor samme Kalds Grændse og lignende Ting vare hindrede ved Forslaget i Fjor; men Forslaget i Fjor gif ub paa, at det kun er de efter 11te Juni 1875 fradragne